

De Ster

Indiaansch schaapherdertje

„Ik wandel in de voetstappen van een, die groot is.”

(Zie blz. 105)

15 Maart 1938

DE STER

van

De Heiligen der Laatste Dagen

43e Jaargang — No. 6

»De Ster« van de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen in Nederland verschijnt tweemaal per maand.

Abonnementsprijs: f0.50 per drie maanden, f0.90 per half jaar en f1.50 per jaar.

Buitenland f 2.— per jaar.

Gironummer 240615

Laan van Poot 292 · Den Haag

»Opdat gij moogt leeren, dat wanneer gij in den dienst van uwe naasten zijt, gij enkel in den dienst van God zijt.«

Mosiah 2: 17, *Boek van Mormon.*

FRANKLIN J. MURDOCK

Redacteur

JOSEPH P. LAMBERT

Assistent

JOHANNA A. RIET

Assistente

INHOUD

Blz.

DER VROUWEN PLAATS IN DE KERK

Door Amy Brown Lyman 103

EEN POSITIEVE GODSDIENST

Door Dr. Thomas Nixon Carver. 106

GODDELIJK GEZAG

Door Oud. Charles W. Penrose 108

VAN DE REDACTIE:

WAT ZAL IK VOOR MEZELF DOEN? 110

EEN LES VAN EEN KLEINEN INDIAAN

Door Oud. Rich. P. Evans. 112

BEZOEK VAN PRESIDENT EN ZUSTER LYMAN. 105

ACHTER HET MASKER

Door Ramona W. Cannon 114

JEZUS DE CHRISTUS

Door James E. Talmage. 117

GEBEURTENISSEN IN DE ZENDING 119

BIJ DE VOORPAGINA 105

DER VROUWEN PLAATS IN DE KERK

Door AMY BROWN LYMAN

EENDER belangrijkste inspireerende bewegingen, door den profeet Joseph Smith ingesteld, was de daadwerkelijke erkenning van de vrouwen in de Kerk. Toen de Kerk slechts twaalf jaar oud was, werd den vrouwen een organisatie gegeven, welke voorzag in de gelegenheid tot zelfontplooiing, tot het beoefenen harer menschlievende gevoelens en tot geestelijke en intellectuele ontwikkeling.

Dit was bijzonder opmerkelijk, omdat het kwam in een tijd, waarin er geen vrouwenclubs of vaderlands-lievende vereenigingen bestonden en slechts hier en daar enkele naaikransjes; toen de vrouwen in de wereld nergens een plaats hadden; toen getrouwde vrouwen onder de voogdijschap van haar mannen gingen en geen eigendomsrechten hadden, geen bezittingen mochten hebben en zonder de goedkeuring der mannen haar eigen loon niet mochten uitgeven; toen zij geen wettelijke aanspraken konden doen gelden op haar eigen kinderen; toen zij niet voor een rechtbank konden getuigen, ofschoon zij door diezelfde rechtbank van een misdad konden worden beschuldigd; toen geen vrouw ter wereld stemrecht bezat; en er was slechts één college in de Vereenigde Staten, hetwelk vrouwelijke studenten toeliet.

In 1840, twee jaar, nadat de Zusters-Hulpvereeniging werd opgericht, toen er drie Amerikaansche vrouwen als afgevaardigden naar de anti-slavernij-conventie te Londen kwamen, heerschte er groote verslagenheid onder de vooraanstaanden dezer conferentie. Wat met deze zaak aan te vangen! Het was zoo goed als ondenkbaar, dat deze vrouwen met de mannen in conferentie bijeen zouden zijn. Er werd zelfs op gewezen, dat het voortvarende, arrogante vrouwen waren. Na de aankomst der vrouwen, waarvan de vriendelijke Quakeress, Lucretia Mott, aan het hoofd stond, en na een dag lang spreken er over, werd ten laatste besloten, dat zij in de vergaderzaal aanwezig mochten zijn,

doch dat moest zijn op een balkon achter een gordijn of doek, waar zij de bespreking wel konden volgen, maar niet zouden worden gezien.

Het is opmerkenswaardig, dat na verloop van zes en negentig jaar, op 3 December 1936, in het groote Engelsche Parlement een vrouwelijk lid, Miss Horsburgh, die daartoe gekozen was, zeer bespraakt het zoover wist te krijgen, dat een eenvoudig

OP EEN bovenkamer van zijn winkel in Nauvoo, Illinois, kwam op 17 Maart 1842 de profeet Joseph Smith met enkelen der leidende vrouwen in de Kerk bijeen en organiseerde de Zusters-Hulpvereeniging. In dien tijd werden plannen gemaakt voor deze vrouwenorganisatie der Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der laatste dagen, welke sinds haar oprichting over alle deelen der wereld is verspreid en een ledental heeft van meer dan 75000. In het bijgaande artikel vertelt zuster Lyman, die eerste raadgeefster is in het Algemeen Hoofdbestuur en raadsvrouw voor de vrouwenorganisaties in de Europeesche zending, de geschiedenis van den groei en arbeid der organisatie.

adres werd gericht aan Zijne Majesteit den Koning, waarin hem dank werd betuigd voor zijn prachtige troonrede.

Zes en negentig jaar geleden (17 Maart 1842) werd de Zusters-Hulpvereeniging van de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der laatste dagen door Joseph Smith georganiseerd, waarbij eveneens John Taylor en Willard Richards aanwezig waren. Bij die gelegenheid waren achttien vrouwen aanwezig, die speciaal waren uitgenoodigd en derhalve het eerste ledental vormden.

In onze verbeelding kunnen wij deze vrouwen bij die gelegenheid voor ons zien. Verbazing, hoop en

verwachting moeten haar hebben vervuld, want dit was iets geheel nieuws. En wanneer wij haar door de straten zien gaan van de jonge en bloeiende stad Nauvoo, gelegen aan de oevers van de groote Mississippi, of zien zitten in deze organisatie vergadering, merken wij op, dat zij gekleed gaan in japonnen, welke tot aan den grond reiken, stijve keurslijfjes met lange mouwen met daar overheen wijde mantels en shawls,

Zuster Amy Brown Lyman

met stroo- of zijden hoeden op, aan buiten- en binnenzijde versierd met bloemen, en met zwarte of witte handschoenen aan.

De profeet verklaarde het plan en doel der Zusters-Hulpvereeniging als volgt:

Ongeacht geloof of nationaliteit weldadigheid uit te oefenen; voor de armen, de zieken en ongelukkigen te zorgen; te dienen, waar de dood heerscht; te helpen in het verbeteren der moralen en het versterken der deugden van het maatschappelijk leven; het menschelijk leven tot op het hoogste punt te verheffen; het doel van de werkzaamheden en toestanden der vrouwen hooger te stellen en te vergrooten; liefde voor godsdienst, onderwijs, ontwikkeling en veredeling aan te kweken; geloof te ontwikkelen; zielen te redden;

het Evangelie te bestudeeren en onderrichten”. Door deze oogmerken en doeleinden beseffen wij, dat de oprichter voorbehoedend en opbouwend welzijn en een leerzaam programma voor de vereeniging voor ooggen had.

Joseph Smith gaf daarna instructies, hoe zij haar werk moesten ten uitvoer brengen. En deze instructies waren noodzakelijk, want deze vrouwen hadden nog nimmer in het openbaar gepredikt of gebeden en hadden geen ondervinding met organisatie-werk. Hij raadde haar aan, dat zij alle vergaderingen volgens bepaalde voorschriften zouden leiden.

Op deze eerste vergadering werd arbeid voor ooggen gesteld en werden plannen beraamd voor een uitwisseling van arbeid. Er was zelfs in deze eerste dagen veel werk voor de Zusters-Hulpvereeniging te doen. Er waren problemen als werkeloosheid, het huisvesten van nieuwe ingezetenen, ziekte (als gevolg van het heerschen der malaria) en verhuizingen.

De Zusters-Hulpvereeniging-vrouwen van Nauvoo werden later de Pioniersvrouwen van de groote vlakten, nu zonder geregelde vergaderingen, doch vervuld met den geest van haar werk en dezen persoonlijk uitdragend, want op die moeizame tochten was er zeer veel werk te doen. Zij waren dapper en moedig en meer dan gewillig om te helpen, den weg te banen over de groote Amerikaansche woestijn, ten einde in het westen een rijk te stichten.

Naarmate het pioniersleven in Utah zich ontwikkelde tot dorpsleven, werd er in elke stad en elk dorp een plaatselijke vereeniging opgericht.

Op haar vijftigste verjaardag was het ledental 25.300; op haar vijf en zeventigste was dit 45.339; en op haar zes en negentigste is het meer dan 75.000. Vanaf dat kleine begin is de Zusters-Hulpvereeniging uitgegroeid tot op alle deelen van het aardrond. Ze heeft in vier en veertig van de acht en veertig staten van Amerika vertakkingen, in Canada, in Mexico, in de meeste Europeesche landen, in Klein-Azië, Zuid-Afrika en de Zuidzee-eilanden.

De organisatie werkt twee groote programma's uit, n.l. Maatschappelijk Welzijn en Onderwijs. In haar werk aan het maatschappelijk welzijn behoort de vereeniging tot de familiegroep, wijdt haar pogingen aan het familiewerk in al zijn onderdeelen. Zij zoekt den voortgang van het normale leven voor de familie en de maatschappij. Haar doel is familiebescherming, familiebehoud en waar noodig familieherstel.

Voor haar onderwijs-activiteiten heeft de vereeniging een programma samengesteld van onderwijs voor volwassenen, hetwelk in wekelijksche bijeenkomsten in haar vertakkingen wordt uitgewerkt en waaraan het

geheele ledental der organisatie — 75.000 vrouwen — deelneemt. Het programma is voor de geheele organisatie hetzelfde, zoodat op een gegeven Dinsdag in de maand in alle vertakkingen over de geheele wereld in dertien talen dezelve les wordt onderwezen.

Op 18 Maart, den zes en negentigsten verjaardag van de Zusters-Hulpvereeniging, zullen al de leden zich vereenigen in het betuigen van haar eer aan den profet Joseph Smith, ten eerste voor de erkenning der vrouwen en ten tweede voor zijn geloof in vrouwen, getoond door zijn gewilligheid om haar gelegenheid tot dienstbetoon te bieden.

* * *

BIJ DE VOORPAGINA

Een typisch Indiaansch schaapherdertje uit het Navajo-gebied van Nieuw Mexico in de Vereenigde Staten staat op de voorpagina van dit nummer afgebeeld. Barrevoets en in lompen gehuld lacht hij tegen de camera; dan gaat hij blijde naar zijn schapen terug. Vele jaren lang dwaalden zijn voorvaders over de vlakten van Amerika. Wij gelooven, dat zij afstammelingen zijn van een groep Israelieten, welke ongeveer zeshonderd jaar voor de geboorte van Christus vanuit Palestina vertrok. De geschiedenis van hun reis naar het westelijk vasteland, Amerika, hun handelingen in dat nieuwe land en het bezoek van den Heiland aan deze „andere schapen”, wordt in het *Boek van Mormon* weergegeven.

* * *

BEZOEK VAN PRESIDENT EN ZUSTER LYMAN

Er is officieel bericht ontvangen, dat President Richard R. Lyman en Zuster Amy Brown Lyman met hun kleindochter Amy Katherine Lyman van 29 Maart—4 April a.s. de Nederlandsche Zending zullen bezoeken. Broeder Lyman is president van de Europeesche Zending, alsmede lid van den Raad der Twaalven in de Kerk. Dit zal na zijn aankomst in Europa achttien maanden geleden, zijn vierde bezoek aan Holland zijn.

Zuster Lyman is raadvrouw van de vrouwenorganisaties in de Europeesche Zending alsmede eerste raadgeefster in het Algemeen Presidentschap van de Zusters-Hulpvereeniging der Kerk en zij zal Holland voor de tweede maal bezoeken.

Ten einde velen in de gelegenheid te stellen, van Pres. en Zuster Lyman te hooren, zijn de volgende bijeenkomsten vastgesteld:

31 MAART, AMSTERDAM, 8 UUR N.M. WETERINGSCHANS 101.

1 APRIL, GRONINGEN, 8 UUR N.M. POELESTRAAT 54.

2 APRIL, UTRECHT, 8 UUR N.M. WITTE VROUWENSINGEL 92.

3 APRIL, ROTTERDAM-Zuid, 2 UUR N.M. BAS JUNGERIUSSTRAAT

(Inwijding der nieuwe kerk door Pres. Lyman) hoek Blankenburgstraat

3 APRIL, ROTTERDAM, 7 UUR N.M. ST. JANSTRAAT 15a.

Allen, die deze twee Kerkleiders hebben ontmoet en gehoord, werden getroffen door hun woord en voorbeeld en zullen met vreugde het te wachten staande geestelijk feest tegemoet zien.

EEN POSITIEVE GODSDIENST

door Dr. Thomas Nixon Carver

ECONOMIE wordt de wetenschap van staatsmanschap genoemd. Staatsmanschap is de kunst van natiebouw. Een goede wijze om de kunst van natiebouw te bestudeeren is om deze in het klein te bestudeeren in de vroegere kolonies aan de Atlantische kust en in de Mormoonsche kolonies in Utah.

Ik stel reeds lang belang in het Mormoonsch beleid. Het is een der interessantste en opbouwendste experimenten der wereld. Het werpt zeer veel licht op de kunst van natiebouw. Daardoor voorziet het in het laboratorium ter bestudeering van de wetenschap van staatsmanschap.

Plutarch zegt ons, dat Themistocles eens in een beleefd gezelschap zich weinig op zijn plaats gevoelde, omdat hij geen enkel instrument kon bespelen. Hij zeide echter dat hij, ofschoon hij niet kon vioolspelen, van een kleine stad een groote en schoone zou kunnen maken. De Mormoonsche leiders deden het zelfs nog beter. Ze hadden geen kleine stad om mee te beginnen. Ze begonnen met niets en bouwden een groote en schoone gemeenschap. Ze vonden een woestijn en deden die bloeien als een roos.

Zooiets kan slechts op één manier worden tot stand gebracht. Die manier is het economisch benutten van menschenkracht. De economie der menschenkracht is derhalve de sleutel tot de geheele wetenschap van staatsmanschap en de geheele kunst van natiebouw. Het is slechts door het economisch benutten der menschenkracht, dat groote hoeveelheden materiaal kunnen worden verplaatst; dat rivieren kunnen worden gekeerd, kanalen worden gegraven en landen bevoeid. Het is slechts daardoor, dat steden kunnen worden gebouwd, menigten gevoed en energie bespaard voor de kunsten en schoonheden van het leven.

De Mormonen begonnen zelfs niet met een massa hoog-ontwikkelde en vernufte menschenkracht. Ze begonnen in den regel met zeer eenvoudige

mensen. Deze mensen kwamen vanuit het binnenland, de prairies en de bergen van Amerika. Van overzee kwamen ze, van boerderijen, van kolenmijnen en van werkplaatsen. Hoewel het stoere, hardwerkende mensen waren, waren ze niet buitengewoon begaafd of geleerd.

Het was noodzakelijk voor de Mormoonsche Kerk, haar eigen volk

BEKEND als een leidende zeggeman in de staatkundige economie, is Dr. Carver thans professor emeritus van de Harvard Universiteit. Hij was pionier op het

gebied van economie en sociologie van het platteland en is als president van beide, de Amerikaanse Economische Vereeniging en de Amerikaanse Landbouw-Economische Vereeniging werkzaam geweest. In dit artikel bespreekt hij „Het Mormoonsche beleid” en zijn doeltreffendheid in het opbouwen van een „groote en een heerlijke gemeenschap” en mensen met degelijk karakter.

op te leiden. Zij begonnen niet alleen met een woestijn en moesten daarvoor in alles voorzien, zelfs in water; zij moesten eveneens met betrekkelijk onontwikkelde mensen beginnen. Deze dubbele taak van het ontwikkelen van beide land en volk zou nimmer hebben tot stand kunnen worden gebracht, dan door het economisch benutten van zulke menschenkracht als er was, en deze tot in den nacht benutten. De resultaten waren een wonder van staatsmanschap.

Menschenkracht kan economisch worden benut, ten eerste door het aankweken van gezonde, persoonlijke gewoonten onder het volk. Waarom wensch gij uw geld te besteden aan dat, wat geen brood is, vroegen de Schriften. Zij, die hun bezit door overdadig leven verspillen, verspillen meer dan weelde. Zij verspillen hun eigen levensenergie, hun eigen mensenkracht.

Ik heb nimmer juistere en gezondere persoonlijke gewoonten gevonden dan onder de Mormonen. Ik heb nimmer met menschen omgegaan, die minder teekenen van verkwisting vertoonden. Ik heb nimmer menschen bestudeerd, die beter gevoed en gezonder schenen te zijn. Ik heb nimmer menschen gekend, die zich meer moeite getroosten om hun kinderen te laten leeren. Hierin schuilt het succes van de Mormonen als kolonisten en natiebouwers. De mensenkracht wordt eveneens uitgebuit door het ontdekken van verborgen talenten en het bieden van een kans om deze te gebruiken. Elk middel tot toezicht houden op of onderwijzen van de menschen, waardoor verborgen genieën kunnen worden ontdekt en deze te benutten, is een factor in den natiebouw. Het ontdekken van een genie is beter dan het ontdekken van een verborgen goudmijn.

Ik heb een aantal voorvallen gehoord en gelezen, welke aantoonen, dat de leiders van het Mormonisme een bijna geheimzinnige macht hebben om verborgen talenten te ontdekken. In iedere groote groep menschen schuilt onvermoede bekwaamheid. Indien die onvermoed of onactief blijft, is het verspillen van een waardevol soort mensenkracht. De macht om bekwaamheid, talent en kunde van verloren-gaan te behoeden is even verwant aan goddelijke wijsheid als iets anders, dat wij ooit in deze wereld nog zullen kennen. Of deze macht komt van superieure organisatie of van verheven persoonlijk inzicht, ze is even waardevol.

De Mormoonsche Kerk schijnt ze in hooge mate te hebben bezeten.

Menschenkracht kan eveneens economisch worden benut door co-operatie of door het harmonisch te zamen arbeiden. Iedere keer, wanneer twee of meer personen voor tegenovergestelde doeleinden werken, een elk trachtend, met de anderen in botsing te komen, is er sprake van verspilling van mensenkracht. Dit soort verspilling te doen verdwijnen is een der hoofdfactoren van staatsmanschap. Het kan de bittere noodzaak der toestanden zijn geweest, welke de vroegere Mormonen er toe dreef, samen te werken of te verhongeren. Het kan de band van een algemeenen godsdienst zijn geweest; mogelijk verheven intelligentie en inzicht. Wat de bron ook was, het resultaat was goed.

Met co-operatie bedoel ik niet slechts vormelijke organisatie van co-operatieve vereenigingen. Ik bedoel eveneens de algemeene gewilligheid tot het te zamen werken in het belang van het algemeen welzijn. Wanneer een mensch alléén werkt voor het algemeen welzijn, bereikt hij niet veel en wordt ontmoedigd. Wanneer hij werkt als een van de tien, wordt zijn werk met tien vermenigvuldigd en begint hij resultaten te zien. Dat is aanmoedigend. Wanneer hij als een van de duizend werkt, wordt zijn werk met duizend vermenigvuldigd en hij begint meer te verkrijgen, dan hij heelt ingezet. Dat is inderdaad zeer aanmoedigend.

De kunst is nu, co-operatie voor het algemeen welzijn te verkrijgen, niet door het tellen met tien en honderden maar duizenden, tienduizenden en millioenen. Dat is de hoogste orde van staatsmanschap. Ik geloof niet, dat de Mormonen dat resultaat nog hebben bereikt, maar zij hebben tenminste iets in die richting gedaan. De rest van het land kan tenminste iets leeren door hen eens gade te slaan.

* * *

Ik ben verslagen en weet het, indien ik een menschelijk wezen ontmoet, aan wien ik niets meer kan leeren.

GODDELIJK GEZAG

Door Oud. Charles W. Penrose

DE VERORDENINGEN van het Evangelie, waarnaar in vorige artikelen dezer serie verwezen, kunnen zonder goddelijk gezag niet op doeltreffende wijze worden bediend. Dat gezag kan niet en zal niet in den mensch ontstaan. Het is waar, dat men het op zich neemt en aanmatigende menschen mogen bewereren, zonder gemeenschap met Hem van God te zijn geroepen. Doch hun handelingen zullen tevergeefs zijn en in tijd noch in eeuwigheid in den hemel worden erkend.

Wanneer de Almachtige met den mensch op aarde gemeenschap wenscht te houden, kiest Hij Zijn eigen vertegenwoordigers en begint hen met gezag om in Zijn naam te spreken en te handelen. Wat zij door de macht van den Heiligen Geest spreken en wat zij overeenkomstig Zijn woord bedienen, wordt door Hem erkend als zijnde door de Godheid in persoon volbracht en gesproken. Toen Hij hun gezag gaf om anderen tot diezelfde plichten te roepen en te verordeneeren, werden hun bedieningen eveneens door den Heere erkend en waren ten volle van kracht. Dit goddelijk gezag werd het Heilig Priesterschap genoemd. Het werd reeds in de vroegste eeuwen overgedragen. Het bestond onder de patriarchen, werd in de Mozaïsche bedeeïng uitgeoefend, werd door velen der profeten gehouden en door den Heiland zelf in de christelijke Kerk gevestigd. Er zijn in dat Priesterschap twee orden of afdeelingen.

Het hoogere, hetwelk het lagere insluit, werd bekend als het Melchizedeksche Priesterschap. Dit was omdat Melchizedek, de Koning van Salem, die leefde ten tijde van Abraham; en van wien „de vader der geloovigen” zijn zegen ontving, in dat Priesterschap groote macht ontving. Er wordt naar verwezen in het zevende hoofdstuk van Hebreëen. Er is veel twist ontstaan over de beteekenis van het derde vers, hetwelk luidt: „Zonder vader, zonder moeder, zonder geslachtsrekening,

noch beginsel der dagen, noch einde des levens hebbende; maar den Zoon van God gelijk geworden zijnde, blijft hij een priester in eeuwigheid”. De moeilijkheid is ontstaan, doordat men deze woorden heeft toegepast op den persoon in plaats van op het Priesterschap, hetwelk hij droeg. Het hoogere of Melchizedeksche Priesterschap werd niet beperkt, zooals de Levietische Orde nadien, tot een speciaal geslacht. Het was niet afhankelijk van ouders of afkomst, het was een eeuwig Priesterschap en zij, die het waardig bezaten, behielden het hun gansche leven, zijnde voor eeuwig koningen en priesters voor God.

Het lagere Priesterschap werd inzonderheid door Aäron en zijn zonen gedragen, in de volgorde van de eerstgeborenen en werd daarom naar zijn naam genoemd. Het had het gezag, in de lagere verordeningen van tijdelijke aangelegenheden te bedienen, doch niet in de hoogere en meer geestelijke belangen van het koninkrijk van God. Doch geen mensch kan van zichzelf die eer aannemen. Hij moet van God geroepen worden gelijkwijls als Aäron of hij kon dat Priesterschap niet dragen. (Hebr. 5:4). Aäron werd door middel van Mozes, den profeet, door openbaring geroepen en onder zijn handen verordineerd.

Aangezien dit derhalve het verloop is, kan niemand zelf het hoogere of Melchizedeksche Priesterschap op zich nemen. Zelfs Jezus van Nazareth matigde, ofschoon Hij de Zoon van God was, Zich dat Priesterschap niet aan. Hij was „van God genaamd een Hoogepriester, naar de ordening van Melchizedek”. Er staat verder geschreven: „Alzoo heeft ook Christus Zichzelve niet verheerlijkt, om Hoogepriester te worden, maar Die tot Hem gesproken heeft: Gij zijt Mijn Zoon, heden heb Ik U gegeneereerd”. (Hebr. 5:5, 10).

Het gezag, hetwelk Jezus Christus bezat als „Priester in der eeuwigheid, naar de ordening van Melchizedek” werd door Hem op Zijn

apostelen bevestigd, wien hij de sleutelen van die macht en dat gezag overdroeg, zoodat, wat zij op aarde bonden, in den hemel gebonden zou zijn en wat zij op aarde ontbonden, in den hemel ontbonden zou zijn. (Matth. 18:18). Hij zeide tot hen: „Gelijkerwijs Mij de Vader gezonden heeft, zende Ik ook ulieden”. (Joh. 20:21). Wederom zeide Hij: „Gij hebt Mij niet uitverkoren, maar Ik heb u uitverkoren, en Ik heb u gesteld, dat

Bekeering van Saul

„En hem omscheen snellijk een licht van den hemel.”

gij zoudt heengaan en vrucht dragen en dat uwe vrucht blijve”. (Joh. 15:16). De aldus geautoriseerde Apostelen hadden de macht, anderen tot dit Priesterschap en deze bediening te roepen, wanneer door den Heiligen Geest daartoe gedreven, evenals Mozes zijn broeder Aäron riep en verordeneerde.

De wet der vleeschelijke geboden, waaronder het lagere of Levitiesche Priesterschap bediende, werd in Jezus Christus vervuld, doch het Priesterschap of het gezag om in den naam

van den Heere te bedienen, werd toen niet buiten werking gesteld; het hoogere of Melchizedeksche Priesterschap werd hersteld. Dat was de verandering in het Priesterschap, waarnaar in Hebreë 7:12 verwezen: „Want het priesterschap veranderd zijnde, zoo geschiedt er ook noodzakelijk verandering der Wet”. Hieruit blijkt duidelijk, dat het Priesterschap niet werd te niet gedaan, doch toen de wet van het Evangelie door Christus werd ingesteld in plaats van de Mozaische wet, werd ook het hoogere Priesterschap ingeleid, want het Evangelie is een hoogere wet dan die van Mozes. Het offeren van dieren, waarin het lagere Priesterschap bediende, was niet langer noodzakelijk na het groote offer van den Zoon van God, waarvan zij het symbool waren, zoodat de functie van het lagere of Aäronische Priesterschap werd uitgeschakeld. Doch de bediening van de verordeningen van het Evangelie was noodzakelijk en kon zonder goddelijk gezag niet rechtmatig worden uitgevoerd.

De uitdrukking „van God geroepen” schijnt evenveel te worden misverstaan als het onderwerp: het Priesterschap van God. De menschen matigen zich het recht aan in den naam van Jezus Christus te handelen, of omdat zij gevoelen of zich indenken, dat zij in hun hart een oproep tot deze bediening hebben, of omdat zij door een persoon of conclave zijn geroepen, die niet meer goddelijke gemeenschap en autoriteit bezaten dan zijzelf. Laat ons in tegenstelling met hun aanmatiging de geschiedenis van Saulus van Tarsen, naderhand Paulus de apostel genoemd, eens beziën. In het verslag omtrent zijn ondervinding, zooals opgeteekend in Handelingen 22, zegt hij, dat op zijn weg naar Damaskus de Heere Jezus Christus in heerlijkheid aan hem verscheen en hij daarvoor met blindheid werd geslagen. Hij ontving door een wonder het gezicht terug en werd aldus ingelicht: „De God onzer vaderen heeft u tevoren verordeneerd om Zijnen wil te kennen en den Rechtvaardige te zien, en de stem uit Zijnen mond

(Zie vervolg blz. 113).

15 MAART 1938

VAN DE REDACTIE

WAT ZAL IK VOOR ME ZELF DOEN?

„EN HIJ overlegde bij zichzelf, zeggende: Wat zal ik doen?” — Lukas 12:17.

Het lot van den man in de gelijkenis, waaraan wij dezen zin hebben ontleend, komt ons soms een weinig hard voor. Omtrent God wordt hierin gezegd, dat Hij de benaming „dwaas” op hem toepaste. Zijn idealen waren laag, doch toch was hij verstandig door te vragen „Wat zal ik doen?” Het schijnt ons toe, dat dit een vraag is, welke wij zeer terecht ook onszelven kunnen stellen. Wat zal ik voor mezelf doen, niet wat zal ik voor anderen doen, ofschoon dít een vraag van even groot belang is.

Wat zal ik voor mezelf trachten te doen? Ten einde deze vraag redelijk te kunnen beantwoorden, moeten wij eerst een andere vraag redelijk beantwoorden. Wat soort van wezen ben ik? Wat is het soort leven, dat voor mij geschikt is? Dit mogen voor sommige menschen moeilijk te beantwoorden vragen zijn, doch zij zijn van buitengewoon practisch belang, daar ze te doen hebben met het soort leven, hetwelk iemand dient te leiden en waarnaar hij ook moet streven. Indien wij gelooven, dat er een geest in den mensch is en dat de dood niet het einde is, dan is het eenige redelijke, wat wij kunnen doen, te leven alsof wij geesten waren, omdat, indien wij voor eeuwig doorgaan, twintig of veertig of tachtig jaar slechts van belang zijn met betrekking tot die groote bestemming, welke de onze is door erkenning van het feit, dat wij kinderen van God zijn.

Het is wellicht voor ons noodeloos te zeggen, dat wij aannemen als zijnde bewezen, dat de mensch iets meer is dan vleesch en beenderen. Dit geloovende, is de grootste vraag: Wat zullen wij voor onszelven trachten te doen tijdens de dagen, maanden en jaren van ons verblijf in dit arbeidzaam bestaan? Ten eerste zouden wij trachten, gezonde, menselijke wezens te zijn. Het is

een der belangen van den godsdienst, dat wij voor ons lichaam zorgen. Een geest is een wonderlijk organisme, doch veel wordt er aan zijn nut in deze wereld afgedaan, wanneer niet voorzien van een stofelijk lichaam, dat hem in daadwerkelijk contact brengt met de dingen dezer wereld. Het is onze plicht, het beste van ons lichamelijk ik te maken, omdat dit de voorwaarde voor onze vreugde en ons dienstbetoon is.

Ten tweede is het van zeer groot belang, dat wij zouden trachten in onze lichamelijke nooden en verlangens te voorzien. Wij dienen te trachten, geld te verdienen. Paulus zeide eens, dat geld de wortel is van alle kwaad. Wellicht is er geen enkel den mensch bekend zijnde kwaad, waarmede geld niet op een of andere wijze nauw in verband staat; doch het is niet, dat het geld kwaad is. Geld is slechts het ruwe materiaal van bijna al het andere. Geld is macht; en of het goed of kwaad is, hangt af van het feit, hoe men het zoekt en wat men er, nadat men het heeft verkregen, mede doet. De moreele zijde er van is hier juist. Ieder persoon, tracht geld te verdienen en het is goed, dat hij dat doet; doch er schuilt gevaar in het te veel bezitten er van. Ieder persoon dient geld genoeg te hebben, ten einde hem onafhankelijk te maken; genoeg, om in iedere redelijke behoefte van een menscheijk wezen te voorzien; doch wanneer een mensch door zijn bezittingen wordt overweldigd, zoodat hij al zijn tijd en energie moet wijden aan de zorg er voor, dan is hij niet langer meester; hij is de slaaf van het geld — de slaaf van een der laagste dingen der wereld. Paulus kon zich er op beroemen, dat hij de slaaf van Christus was. Hij was de slaaf van een edel ideaal; een edelen Meester; doch de slaaf zijn van gewone dingen — dat is het verlagen van den geest van den mensch.

Geld is niets als koopwaar op de markt, hetgeen men moet koopen, wanneer men het niet bezit. Doch wat zal hij er voor betalen? Betaal arbeid, betaal er voor met gedachten, plannen, berekeningen. Doch betaal het nooit met eerlijkheid; betaal het nooit met goedheid; betaal nooit met haat; nooit met de liefelijkheid van uw aard; betaal nooit met uw geest. „Wat zou het den mensch baten, indien hij de geheele wereld won en lijdt schade aan zijne ziel?” En toch zijn er menschen in iedere groote stad der wereld, die iets van zichzelf hebben geruild voor geld en er armer, minder edel en minder menschelijk door zijn geworden. Een mensch dient het einde van den dag zoo onder oogen te kunnen zien, dat hij op kan staan en de wereld in het gelaat blikken; zijn medemenschen kan aanzien en weten, dat hij niets laags of onedels heeft gedaan.

Indien wij dan orecht tegenover onszelven staan, zullen wij tijd vinden om te rusten en te spelen, tijd voor denken, lezen en studeeren, tijd voor bidden en aanbidden. Welk een erfdel heeft deze generatie van het verleden ontvangen! De groote literatuur der menschen, geschiedenis, biografie, reizen, poëzie, wetenschap, kunst — alles. Bedenk eens, wat er voor ieder mensch is, indien hij er slechts beslag op wil leggen.

Dan is wellicht het belangrijkste en misschien ook het moeilijkst van alles nog, onzen geestelijken aard te veredelen. Dit beteekent niet, dat wij ons werk en andere zaken moeten

verlaten. Het beteekent eenvoudig een zekere wijze van handelen met alle dingen des levens. Een persoon kan zijn ontbijt nuttigen als een geestelijk wezen of als een beest. In de zaak, den winkel, op kantoor, den molen, de fabriek of het veld kan men een geestelijk leven leiden of men kan een laag en ontaard leven leiden. Het is eenvoudig zaak, dat de geestelijke krachten op den voorgrond treden. Wij zijn op iedere denkbare wijze aan deze wereld verbonden en de ontwikkeling van den geest is slechts een levenswijze — het leven naar gedachten en gevoelens, liefde en vertrouwen, hulpvaardigheid, medelijden en dienstbetoon — kortom, leven als een kind van God.

De doeltreffendste wijze, waarop de geest kan worden ontwikkeld is om dezen te gebruiken, door de geestesbekwaamheden ten nutte te maken. Een der beste wijzen, om dit te doen is zich aan te sluiten bij de gemeenschappen aanbidding der Kerk en te helpen, deze een krachtig invloedcentrum te maken; maak haar een kracht in de maatschappij en de wereld tot een hooger en schooner leven; een kracht tot de edelste, waarste godsdienstige gevoelens en aspiratie.

De gelijkenis, waaruit wij onzen zin hebben ontleend, sluit met deze woorden:

„Alzoo is het met dien, die zichzelf schatten vergadert en niet rijk is in God”.

Overgenomen uit „The Deseret News.”

* * *

Een schoone attente daad wordt er verteld na den oorlog van een jongen, wiens keel bijna geheel was weggeschoten. Tijdens zijn herstel had hij geleerd, kralen zakjes te maken en op zekeren dag verkocht hij een dier zakjes aan een bezoeker. Zijn gelaat straalde van blijdschap, toen hij trachtte, de hoofdverpleegster van zijn goede zaken te vertellen. Het was zijn eerste poging tot spreken. Niets dan opeenvolgende vreeselijke geluiden konden worden gehoord; er was geen woord van te verstaan. De hoofdverpleegster kon het niet over haar hart verkrijgen, hem de waarheid te zeggen. Met oogen vol tranen legde zij haar handen op de schouders van den jongen en zeide: „Het spijt me zoo. Ik kan geen woord verstaan van wat je zegt. Je weet misschien niet, dat ik volslagen doof ben. Wil je niet opschrijven, wat je graag wilt vertellen?” Een blik vol diep medelijden trok over het gelaat van den jongen. „Te denken, dat iemand zoo zwaar beproefd is en toch altijd zoo zacht en zoo vroolijk”, schreef hij.

— *The Americanization of Edward Bok.*

EEN LES VAN EEN KLEINEN INDIAAN

door Oud. Richard P. Evans

INDIEN MEN goed oplet, kan men van den Indiaan vele waardevolle lessen leeren. Lange omgang openbaart hem als een zeer intelligent persoon, tot diepe concentratie in staat. En ofschoon hij naar alle uiterlijke verschijning een zeer eenvoudig persoon moge zijn, hebben zich binnenin hem velschoone stukjes zuivere filosofie vergaderd, op ons allen van toepassing. Het volgende is hiervan een voorbeeld:

Op de groote Navajo-reservatie was juist een negendaagsche ceremonie in den nazomer teneinde. Het was de bekende „Yea-bit-chy” — een rituaal, gebruikt om zieke personen te genezen, hetgeen gepaard gaat met inlandsche pracht en praal. Bekende dokter-toovenaars waren van alle deelen gekomen, ten einde hun zangbeden op te

DE SCHRIJVER van dit interessante artikel is reizend zending in de Engelsche zending. Oud. Evans heeft bijna zijn geheele leven onder Navajo-Indianen gewoond, spreekt hun taal vloeiend en kent de menschen van zeer nabij. Zijn vader drijft in de Indiaansche streek in Nieuw Mexico een handelspost en negentig procent van zijn klanten zijn Navajo-Indianen. — Dat van dit nomadische volk vele lessen te leeren zijn, blijkt uit het bijgaande artikel.

zenden en de zieken met verschillende kruidenmengsels te zalven, terwijl zij daarbij hun smeekbeden opzonden tot een Opperwezen, veel overeenkomend met den Eene uit den Bijbel.

Nu was de open prairie verlaten. De honderden wagens en motors met hun veelkleurige lasten waren naar huis vertrokken. Slechts een der bekende dokter-toovenaars bleef.

Zijn huis was verafgelegen en de voorbereidingen voor zijn vertrek hadden hem lang opgehouden. Toen hij vanuit de blokhut zich over den stoffigen grond naar zijn wachtend paard begaf, opsteeg en de westelijke bergen tegemoet reed, verliet een groote en flinke knaap van tien of twaalf jaar zijn grazende kudde schapen en liep naar den ingang van de hut. Zijn scherpe oogen ontdekten de sporen, welke de voeten van den dokter-toovenaar in de platgelopen, stoffige aarde hadden achtergelaten.

Langzaam, vastberaden liep hij voort, zijn beenen uitstrekkend om met zijn bloote voeten stap voor stap de rechte sporen van den ouden man te volgen. Getroffen door deze zonderlinge daad, riep de schrijver in de taal van den jongen hem toe: „Jongen, waarom doe je dat?” De jongen stond stil, keek vriendelijk lachend op en antwoordde in zijn schoone, zachtklinkende taal: „Ik doe, wat mijn vader vóór me gedaan heeft. Ik wandel in de voetstappen van een, die groot is, die veel goed doet, opdat mijn leven in den dag van mijn man-zijn er een moge zijn van grootheid, dapperheid en kracht”.

Welk een voorbeeld, door ons te volgen! Nimmer is in de geschiedenis der wereld sinds het aardsch bestaan van Christus het pad zoo duidelijk geweest als in deze beedeeling, teneinde ons door het woelige stof der wereldsche chaos tot veiligheid en geluk te leiden. Onze plicht is duidelijk — den Padvinder te volgen en iederen dag een duidelijk spoor na te laten voor hen, met wie wij omgaan. De Heiligen der laatste dagen zeggen tot de wereld: „God heeft in Zijn wijsheid en goedheid een eeuw geleden den weg naar huis gebaand. Wilt u niet met ons medelopen?”

Goddelijk Gezag

(Vervolg van blz. 109)

te hooren. Want gij zult Hem getuige zijn bij alle menschen van hetgeen gij gezien en gehoord hebt. En nu, wat vertoelt gij? sta op en laat u doopen, en uwe zonden afwassen, aanroepende den naam des Heeren".

Daarna ontving Paulus een andere goddelijke boodschap, waarin hem werd medegedeeld, dat de Heere hem tot de heidenen zou zenden. (Verzen 12-21) Na dat alles werd niet hij gevolmachtigd, als een bedienaar van het Evangelie te handelen, omdat hij nog niet op juiste wijze was geroepen en verordineerd.

Het was volgens de tijdrekenkunde van het Nieuwe Testament tien jaar daarna, dat Paulus werd verordineerd tot het Priesterschap of het gezag om in den naam des Heeren te handelen. Er staat beschreven, dat in de Kerk te Antiochië zekere profeten en leeraars waren en „als zij den Heere dienden, en vastten, zeide de Heilige Geest: Zondert Mij af beiden Barnabas en Saulus tot het werk, waartoe Ik hen geroepen heb. Toen vastten en baden zij en hun de handen opgelegd hebbende, lieten zij hen gaan". (Hand. 13:2,3; eveneens Hand. 9:15-18) Paulus verklaarde in zijn brieven steeds weer, dat hij niet door den wil des menschen geroepen was; en hij leerde, dat geen mensch zich rechtmatig het gezag tot de bediening in den naam van den Heere kon aannemen. Aan de Galaten schreef hij: „Paulus, een Apostel, (geroepen niet van de menschen, noch door een mensch, maar door Jezus Christus, en God den Vader, die Hem uit de dooden opgewekt heeft)". (Gal. 1:1) In zijn brief aan Titus zeide Paulus: „Om die oorzaak heb ik u in Creta gelaten, opdat gij, hetgeen nog ontbrak, voorts zou terecht brengen, en dat gij van stad tot stad zoudt ouderlingen stellen

gelijk ik u bevolen heb". (Titus 1:5) Schrijvend aan Timotheus, zegt Paulus: „Verzuim de gave niet, die in u is, die u gegeven is door de profetie, met oplegging der handen des ouderlingschaps". (1 Tim. 4:14)

Dat er een goddelijk aangestelde bediening in de door onzen Heiland opgerichte Kerk was, moet ieder verstand, hetwelk zich openstelt voor de waarheid, bij het lezen van het Nieuwe Testament duidelijk zijn; eveneens, dat het voor de Kerk volstrekt noodzakelijk was en dat er zonder dat gezag geen ware Kerk van Christus op aarde kan zijn. Paulus zegt, wanneer hij dit onderwerp verklaart en de orde van de christelijke door den Heiland gegeven bediening mededeelt:

„En deze heeft gegeven sommigen tot apostelen en sommigen tot profeten; en sommigen tot evangelisten en sommigen tot herders en leeraars. Tot de volmaking der heiligen, tot het werk der bediening, tot opbouwning des lichaams van Christus; totdat wij allen zullen komen tot de eenigheid des geloofs, en een kennis van den Zoon Gods; tot eenen volkomenen man, tot de mate van grootte der volheid van Christus, opdat wij niet meer kinderen zouden zijn, die als de vloed bewogen en omgevoerd worden met allen wind der leer door de bedriegerij der menschen, door arglistigheid om listiglijk tot dwaling te brengen. (Efeze 4:11-14)

Zonder deze goddelijk verordineerde en geïnspireerde mannen, die het Heilige Priesterschap dragen, kan het werk der bediening niet op voor God aannemelijke wijze worden uitgevoerd, noch kan de Kerk volmaakt worden. Zij zijn absoluut noodzakelijk, totdat allen zullen komen tot de eenheid des geloofs en een kennis van den Zoon van God.

* * *

Er is niets in de wereld zoo belangrijk als kinderen, niets zoo interessant. Indien men zich ooit op philanthropisch terrein wil begeven, indien men in de wereld van waar nut wil zijn, doe dan iets voor kinderen.

ACHTER HET MASKER

— door Ramona W. Cannon —

MARIE WEST zat in de kerk en gevoelde zich zeer eenzaam. Ze was waarlijk een weinig geïmponeerd door het orderlijk verloop, de bestudeerde stembuigingen van den predikant, de eerbiedige stemming. Zij keek omhoog naar de koorknepen. Een lief beeld vormden zij daar in hun witte koorgewaden — toch zoo veraf! Zij schenen bijna zoo veraf als de hemel — en God! — en de drommen menschen, die zich dagelijks in Londen's straten verdrongen! Niet een van allen kwam ooit dichter bij het hart van een persoon. Zij lieten je alleen, opgesloten in een wereldje van je zelf.

Marie keek langs het gangpad naar een grijze dame met een jong gezichtje. Wat een prachtig profiel!

Niettemin gevoelde Marie zich tot deze vrouw aangetrokken. Ze had al zoovele malen in de kerk naar haar gekeken in de hoop, dat ze ook Marie eens zou aanzien. Marie had het er's middags nog met Stephen over gehad. „Zij kijkt ijselijk koud; maar toch voel ik, al zou je het niet denken, dat deze vrouw een hart heeft, een warm hart!”

„Waarom spreek je haar dan niet eens aan en zie er achter te komen,” vroeg haar man.

„Ze zou me misschien strak aankijken. En waarom spreek jij niet met de menschen van het blok flats, waar wij in wonen? Ik durf wedden, dat je geen enkelen naam kent en we wonen hier nu al drie jaar”.

„Oh, toch wel. Smith!”

„Hoe weet je dat?”

„De post voor no. 9 werd hier eens bij vergissing bezorgd.”

„Oh, ik weet, dat dat een reden heeft. Ik heb me zelf vanmorgen bijna vergist”.

„Jij? Neen toch!”

„Ja, toch wel”.

„Hoe kwam dat?”

„Je weet toch wel die oude dame boven, die met een stok loopt?”

„Ja”.

„Die zag ik weer op het trottoir loopen. Ze keek zoo vriendelijk, dat

ik mezelf bijna vergat en haar wilde aanspreken”.

„Waarom heb je 't niet gedaan?”

„Ik was bang, dat ze van verbazing haar stok zou laten vallen en haar been breken”.

Na een poosje vroeg Marie: „Hoe kun je hier in Londen nu ooit vrienden maken?”

ONGEVEER drie jaar lang heeft zuster Ramona W. Cannon de werkzaamheden van de Zusters-Hulpvereniging in de Britsche Zending geleid. Zij is voor de leden der Kerk in Nederland geen vreemde; zij heeft als een van President Grant's gezelschap Holland bezocht en in enkele der gehouden bijeenkomsten gesproken.

„Je voelt je eenzaam, is 't niet?” Stephen sloeg zijn arm om zijn vrouw heen.

„Natuurlijk, maar jij ook en nog zooveel anderen met ons”.

Stephen, die ieder oogenblik voor lezen benutte, antwoordde: „Ze zeggen, dat de Grieksche acteurs maskers droegen. Soms geloof ik, dat iedereen in Londen een masker draagt”.

„Daar heb je gelijk in. En wil jij dan niet eens graag weten, wat zich achter die maskers afspeelt? Ik zou de menschen wel eens willen vragen, wat ze graag lezen of waar ze verleden jaar hun vakantie hebben doorgebracht en of daar niet iets gebeurde, dat wonderlijk en prachtig was. Al die dingen gebeuren mij tijdens vacatiedagen, waardoor ik de menschen en het leven — en misschien God — een beetje beter begrijp”.

Stephen kuste zijn vrouw en zeide: „Ik had gehoopt, dat wij door mijn werk hier in Londen vrienden zouden hebben gevonden. Maar dat is niet waar”.

„Dat weet ik. Nu ja — ik kan toch met de kinderen praten, als ze van school thuis komen. Op hun geheime gedachten laten ze je binnen en hun gedachten zijn schoon, wanneer kinderen werkelijk zichzelf zijn. Dan zijn er nog de marktvrouwjes, waar ik koopjes ga doen. Je kunt je niet voorstellen, hoe interessant die zijn”.

Marie had een ernstige ziekte, waardoor zij enkele maanden in het ziekenhuis moest blijven en waarna ze naar huis ging, naar haar ouders op het land.

Londen scheen na haar terugkeer verlatener dan ooit. Op zekereren morgen werd de stilte verbroken door het geluid van den klopper op de deur. Marie ging in een hope-looze stemming de deur opendoen en zag een krachtigen, prettigen jongeman voor zich, die zich voorstelde als een zending van de Heiligen der laatste dagen.

„Wat doet u in Londen”, vroeg Marie. „Wij gelooven in God. Waarom gaat u niet naar China?”

„Omdat, mevrouw”, antwoordde hij met een Amerikaansch accent, „de God, aan Wien wij u wenschen voor te stellen, voor vele christenen net zoo vreemd is als voor de Chineezzen”.

„Wat bedoelt u daarmee?”, antwoordde Marie. „Komt u binnen, ik geloof, dat ik graag even met u wil praten”.

Na twee uur ging de jonge zending heen en Marie ging aan haar huiswerk, dat was blijven liggen, terwijl ze met eerbied en ontzag nadacht over een persoonlijk God,

Die zich in deze dagen aan het menschelijk vleesch had geopenbaard en Die waarheidswoorden had gesproken — oude waarheid, half vergeten of door den mensch niet begrepen, en nieuwe waarheid, zoo krachtig, dat Marie werd doorstraald van vreugde en hoop, welke ze haar had gebracht. Hoe goed was het iets te weten van een warm, vriendelijk God, Die je mogelijkheden opende tot vooruitgang en glorie, waardoor iedere stap op deze levensreis een gouden ondervinding werd, alsmede de onmetelijke tijdsduur der toekomst!

Marie en Stephen bezochten de Kerk van de Heiligen der laatste dagen. Zij vonden daar een welkom — een vriendelijken handdruk — menschen, die belang in hen schenen te stellen.

Marie werd uitgenoodigd, de Zusters-Hulpvereniging bij te wonen. Zij ging den volgende Dinsdagavond. Een dame met een vriendelijk gelaat stond aan de deur en groette de leden, die binnenkwamen.

„Ik geloof, dat ik u verleden week Zondag gezien heb”, zeide ze tot Marie. „Ik ben zuster Blake. Ik hoop, dat u de vergadering prettig zult vinden. Wij hebben veertien dagen geleden zuster Stanton begraven. Ze is tien jaar lang presidente van onze Zusters-Hulpvereniging geweest, en ze was een lieve vrouw. Doch wij zijn toch gelukkig. Zeven maanden geleden is er een andere vriendelijke dame naar onze vergaderingen gekomen. En reeds vijf maanden is ze lid van onze Kerk. Wij hoopten allen, dat ze onze nieuwe presidente zou worden en laat ik u nu zeggen dat het zoo is. Laat me u aan haar voorstellen”.

Het was te laat voor kennismaken, omdat de vergadering juist tot orde werd geroepen.

Marie kon haar oogen niet gelooven, toen ze opkeek en daar de mooie dame voor zich zag, die zij zoo vaak had bewonderd in de oude kerk en die nu hier over een vergadering presideerde. Er juichte iets in haar, toen ze zag, dat het oude masker van koelheid was verdwenen. Geen bevrorenheid was

meer op het gelaat te lezen. Het gloeide van warmte, menschlievendheid en liefelijkheid.

„Ik dacht wel, dat ze zoo was”, fluisterde Marie triomfantelijk tot zichzelf. „Ik wist het haast zeker. Al wat ze noodig had was een gelegenheid om dat masker in de kerk te laten vallen. En hier in deze omgeving heeft ze haar gelegenheid gevonden”.

Met een heldere ontwikkelde stem kondigde zuster Howard de openingsliederen aan. Het tweede vers was: „k Gebruik de gaven, die Gij mij hebt gegeven” en de presidente zeide er bij, dat de woorden waren geschreven door een vrouwelijke Heilige der laatste dagen.

Het gal Marie een gevoel van opgetogenheid, dat in deze nieuwe kerk vrouwen iets deden en dat haar werk werd geprezen.

Na het lied stond zuster Howard op. „Voor wij tot de godsdienstles overgaan”, zeide ze, „zou ik graag een soort familiebespreking willen hebben. Ik geloof, dat indien wij allen hetzelfde idee hebben over het werk van de Zusters-Hulpvereniging, haar doel, en de plichten der ambtenaressen en leden, wij verkeerdt begrijpen en moeilijkheden kunnen vermijden. Plato schreef over een ideale republiek. Laat ons over een ideale Zusters-Hulpvereniging spreken. Wilt U alstublieft uw gedachten vrijelijk naar voren brengen.”

„Haar verschillende afdelingen dienen samen te werken en juist zoo volmaakt te zamen te arbeiden, als het menschelijk lichaam dat doet met zijn voeten en zijn armen en zijn verstand”, zeide een verstandig uitzijende vrouw. „Dat beteekent, dat ieder comité absoluut betrouwbaar moet zijn. De ambtenaressen moeten haar deel doen; de huisbezoeksters de hare. De klasseleidsters moeten goed voorbereid en steeds aanwezig zijn. De klas moet eveneens met voorbereide lessen komen.”

„Wij hebben lessen in godsdienst, maatschappelijk welzijn, letterkunde en huisbezoek-onderwerpen”, zeide een ander lid „Ik stel voor, dat wij vier klasleeraressen hebben, een voor elke groep en een maand vooruit aan de leden speciale gedeelten uitgeven”.

Een ander voegde er aan toe: „Ik gevoel, dat wij immer den raad van Joseph Smith in gedachten moeten houden, een anders reputatie heilig te houden en kwaadsprekerij vanuit ons midden te verbannen”.

De plichten van de twee raadgeelsters der presidente werden besproken — de noodzakelijkheid van het verdeelen der verantwoordelijkheden en plichten — de noodzakelijkheid van volmaakte samenwerking.

„En de presidente?” vroeg zuster Howard met een warmen glimlach. „Ik heb veel over haar nagedacht. Ik vraag uw oprechte raadgevingen.”

„Ze moet stipt zijn”, zeide een zuster, een tamelijke flapuit. „Ik houd er van op tijd te beginnen en op tijd te eindigen”.

„Ik vind, dat ze iedereen gelijk moet behandelen en geen lievelingen er op na houden”, zeide een rustige, eenvoudige vrouw.

„Zij dient nederig te zijn en geloof te inspireeren”, voegde een ander er aan toe.

Plotseling stond Marie op. Ze aarzelde een moment en sprak toen: „Ik denk, dat ze de gave van een begrijpend hart dient te bezitten. Wij hongeren allen naar juist begrijpen en zulk een persoon inspireert ons en helpt ons, ons best te doen”.

„U hebt gelijk”, zeide de presidente. „Wij hongeren allen naar vrienden en juist begrijpen. Wij hebben allen noodig, liefde te geven en te ontvangen”.

„Ze weet het”, fluisterde Marie's buurvrouw. „Haar twee kinderen kwamen twee jaar geleden door een (Zie vervolg op blz. 119).

JEZUS DE CHRISTUS

door James E. Talmage

HOOFDSTUK XXVII.

(Vervolg)

En als hij nog verre van hem was, zag zijn vader hem en werd met innerlijke ontferming bewogen; en toeloopende, viel hem om zijnen hals en kustte hem. En de zoon zeide tot hem: Vader! ik heb gezondigd tegen den Hemel en voor u en ben niet meer waardig uw zoon genaamd te worden. Maar de vader zeide tot zijne dienstknechten: Brengt hier voor het beste kleed en doet het hem aan, en geeft eenen ring aan zijne hand en schoenen aan de voeten en brengt het gemeste kalf en slacht het en laat ons eten en vroolijk zijn. Want deze mijn zoon was dood en is weder levend geworden, en hij was verloren en is gevonden. En zij begonnen vroolijk te zijn.

En zijn oudste zoon was in het veld; en als hij kwam, en het huis genaakte, hoorde hij het gezang en het gerei; en tot zich geroepen hebbende een van de knechten, vroegde, wat dat mocht zijn. En deze zeide tot hem: Uw broeder is gekomen en uw vader heeft het gemeste kalf geslacht, omdat hij hem gezond weder ontvangen heeft. Maar hij werd toornig en wilde niet ingaan. Zoo ging dan zijn vader uit en bad hem. Doch hij, antwoordende, zeide tot den vader: Zie, ik dien u nu zoo vele jaren en heb nooit uw gebod overtreden en gij hebt mij nooit een bokje gegeven, opdat ik met mijne vrienden mocht vroolijk zijn. Maar als deze uw zoon gekomen is, die uw goed met hoeren doorgebracht heeft, zoo hebt gij hem het gemeste kalf geslacht. En hij zeide tot hem: Kind, gij zijt altijd bij mij en al het mijne is uwe; men behoorde dan vroolijk en blijde te zijn; want deze uw broeder was dood en is weder levend geworden en hij was verloren en is gevonden."

De vraag van den jongsten zoon om zelfs tijdens zijns vaders leven reeds een deel van het erfgoed te mogen ontvangen, is een voorbeeld van vrijwillige en onkinderlijke verzaking; de plichten van de familie-eenheid stonden hem niet meer aan en de gezonde discipline van het tehuis begon hem te ergeren. Hij was vastbesloten alle banden, die hem aan zijn tehuis bonden, te verbreken en vergat daarbij, wat zijn tehuis voor hem had gedaan en de dankbaarheids- en plichtsschuld, waardoor hij moreel gebonden was. Hij ging naar een ver land en zooals hij dacht, buiten het bereik van des vaders leidenden invloed. Hij had zijn tijd van losbandig leven, van onbeteugelde overgave en slecht vermaak, door dit alles zijn kracht van lichaam en geest verspillend en

zijn vaders goed verkwistend; want wat hij had ontvangen, was hem uit toegevendheid geschonken en niet ter inwilliging van een wettelijk of rechtvaardig vereischte.

Tegenspoed kwam op zijn pad en bleek een doeltreffender prediker ten goede te zijn dan plezier was geweest. Hij werd tot het laagste en minderwaardigste werk vernederd, het hoeden van zwijnen, welke betrekking voor een jood de grootste vernedering beteekende. Het lijden deed hem tot zichzelf komen. Hij, de zoon van een eerbaar ouderpaar, voedde de zwijnen en at daarmee, terwijl zelfs de huurlingen thuis voldoende goed voedsel hadden en nog overhielden. Hij besepte niet alleen zijn verachtelijke dwaasheid door zijns vaders welvoorzien tafels te verlaten en met zwijnen te eten, doch de onrechtvaardigheid van zijn zelfzuchtig heengaan; hij was niet slechts berouwvol, doch boetvaardig. Hij had gezondigd tegen zijn vader en tegen God; hij zou terugkeeren, zijn zonden belijden en vragen, niet om weer als zoon te worden erkend, doch het werk van een huurling te mogen doen. Na dat besluit draalde hij niet, onmiddellijk ging hij uit om den langen weg naar zijn tehuis en vader te vinden.

De vader zag den verloren zoon terugkeeren en haastte zich om hem tegemoet te gaan. Zonder een verwijtend woord omhelsde en kuste de liefhebbende ouder den afgedwaalden doch thans boetvaardigen jongen die, onder den indruk van deze onverdiende liefde, nederig zijn fout erkende en berouwvol beleed, dat hij niet waardig was, zijns vaders zoon genaamd te worden. Het is opmerkenswaardig, dat hij in zijn berouwvolle belijding niet vroeg, als een huurling te worden worden aangenomen, zooals hij zich had voorgenomen; de vreugde van den vader was te heilig, om zoo te worden verstoord; hij kon zijn vader het meest behagen door zich geheel gewillig ter beschikking van zijn vader te stellen.

Het ruwe kled der armoede werd door het beste gewaad vervangen; een ring werd aan zijn vinger geschoven ten teeken van wederaanname; schoenen getuigden van hersteld zoonschap, niet van arbeid als een huurling. Het verheugde hart van den vader kon zich het beste in daden van buitengewone vriendelijkheid uiten; een feestmaal werd aangericht; want was niet de zoon, eens ten doode opgeschreven, weer levend? Was het verlorene niet wedergevonden?

Tot zooverre ondersteunt de geschiedenis een groote overeenkomst met de twee in dezelfde toespraak daaraan voorafgegane gelijkenissen; het gedeelte, dat volgt, geeft een ander belangrijk symboliek weer. Bij het terugvinden van het verloren schaap of het vinden van het verloren geldstuk had niemand geklaagd; in elk geval hadden de vrienden zich met den vinder verheugd. Doch des vaders geluk bij den terugkeer van den verloren zoon werd gedempt door het morrend protest van den oudsten zoon.

(Wordt vervolgd).

GEBEURTENISSEN IN DE ZENDING

Aangekomen

Op 3 Maart j.l. kwamen vanuit Amerika de volgende zendelingen aan, om in Nederland zendingsarbeid te verrichten. Hun werden de volgende plaatsen aangewezen: Oud. Harold Whitney Hoopes van Brigham City, Utah, naar Rotterdam-Overmaas; Oud. James Blaine Blake van St. Anthony, Idaho, naar Dordrecht; Oud. John Henry Grimshaw van Cedar City, Utah, naar den Haag.

Bijeenkomsten gewijzigd

Met ingang van 20 Maart a.s. zal de tijd voor het houden der Priesterschap-vergaderingen zijn vastgesteld op 9 uur v.m. Deze klas zal tot 10 uur vergaderen en de Zondagsschool zal om 10.30 uur aanvangen en om 12 uur eindigen. Dit nieuwe rooster zal iederen Zondag worden gevolgd behalve tijdens conferenties of speciale bijeenkomsten.

Eveneens wordt bekend gemaakt, dat met ingang van 20 Maart e.k. alle avonddiensten in de geheele zending om 6 uur n.m. zullen aanvangen. Hierdoor wordt gelijkvormigheid in de gemeenten der zending verkregen en deze aanvangstijd zal voor iederen Zondag van kracht zijn, behalve tijdens conferenties of speciale vergaderingen.

Inzendingen

Op 6 Februari j.l. werd door Oud. Richard S. Lewis ingezegend Gerrit Johannes v. d. Vaart, zoon van Fritz v. d. Vaart en Stefanie v. d. Vaart-van Veen van Rotterdam-Overmaas. Dien-

zelfden dag werd door Oud. Harry Kranendonk ingezegend het dochtertje van Jozef de Bruyn en Hafje de Bruyn-van Arum van de Haarlemsche gemeente. Zij ontving den naam Neeltje.

Huwelijksinzegening

Het huwelijk van zuster M. G. C. L. Wensma van de Haagsche gemeente en broeder T. de Jong der Utrechtsche werd op 23 Februari j.l. door president Frank J. Murdock ingezegend. Vrienden en familieleden waren in de Haagsche Kerkzaal aanwezig, ten einde van dit gebeuren getuigen te zijn.

Wij wenschen het paar van ganscher harte des Heeren keurzegeningen en veel geluk en voorspoed in hun huwelijk.

Overleden

Zuster Cornelia Vrijenhoek-v.d. Most der Rotterdamsche gemeente overleed op 9 Februari j.l. in die stad. Zij werd 25 Juni 1872 te Overschie, Z. Holland, geboren en was de dochter van Arie v. d. Most en Gerritje Vorseting. Oud. O. E. Thomas doopte zuster Vrijenhoek op 25 September 1912.

Op 9 Februari j.l. werd eveneens uit dit leven geroepen zuster Jacoba Heinis-Goes van Alkmaar. Zij werd 5 September 1884 te Amsterdam geboren en was de dochter van G. Goes en A. E. Zwart. Op 3 April 1909 werd ze door Oud. J. H. Kammeijer gedoopt.

Met de achterblijvenden gevoelen wij het heengaan van deze zusters als een groot gemis, doch hopen en bidden, dat de Heere hen zal sterken en bijstaan in hun leed.

* * *

Achter het Masker

(Vervolg van blz. 116)

auto-ongeluk om het leven. Oud. Wallace bracht haar het Evangelie en ze is toch zoo dankbaar".

Marie lachte begrijpend, want hij was dezelfde zending, welke haar belangstelling had opgewekt.

Na de vergadering kwam zuster Howard naar Marie toe. „Uw gezicht komt me bekend voor".

„Kwamen we niet in dezelfde

kerk?"

Het was prettig om iemand te hebben om mee te praten en Marie babbelde vrijuit.

„Oh, het druk te hebben!" zeide Marie dien avond tegen Stephen. „Noodig te zijn — vriendschap te gevoelen! Ik houd van die Kerk. Ze brengt iemand dicht tot de mensen en dicht tot God!"

Vergaderplaatsen van de Heiligen der Laatste Dagen.

Almelo

■ 3e Westerdokstraat 25.

Amsterdam

■ Weteringschans 101.

Apeldoorn

■ Leeuwerikweg 36.

Arnhem

■ Boulevard Heuvelink 179.

Delft

■ Koornmarkt 21.

Den Haag

■ Loosduinschekade 11.

Den Helder

■ Jansen Dwarsstraat 8.

Dordrecht

■ Museumstraat 23.

Utrecht

■ Witte Vrouwensingel 92.

Gouda

■ Keizerstraat 7.

Groningen

■ Poelestraat 54.

Haarlem

■ Nieuwe Gracht 66.

Leeuwarden

■ Nieuweburen 126.

Leiden

■ Gerecht 10.

Rotterdam

■ St. Janstraat 15a.

Rotterdam-Overmaas

■ Hoek van Bas Jungeriusstraat
en Blankenburgstraat.

Schiedam

■ Lange Haven 59a.

In alle gemeenten begint de Zondagsschool om 10.30 uur v.m.
en de avonddiensten om 6 uur n.m.

HEBT U

EEN BOEK VAN MORMON?

●
*Dit boek der moderne schriften
is in 17 talen vertaald en 's werelds
tweede meest gelezen boek.*

Onze speciale aanbieding van TWEE BOEKEN VAN MORMON VOOR
EEN GULDEN zal tot 15 April a.s. gelden. ■

*Hel Boek van Mormon heeft een boodschap voor jong en oud, getuigt van Jezus
Christus en de herstelling van het Evangelie in deze bedeeling. Zijn figuren
zullen van een reeds lang voorbijzijnde eeuw tot u spreken.*

●
HEBBEN UW VRIENDEN
EEN BOEK VAN MORMON?